

OSCAR

(i ring og i ring og i ring)

1989, New York. Ah, det søde liv for Jeroen Zeldorf. At vandre på må og få gennem tilværelsens tilfældigheder uden bekymringer og tvivl. Det hele en stor leg med fars pengebundter som adgangsbillet. Ak, det var dengang. Inden casinoet krævede kreditten tilbage og familien lukkede kassen i. Hvad havde de mon regnet med skulle blive af mig? Advokat? Læge? Ha. Jeg valgte i stedet at blive til Oscar, den skødesløse forbryder. Eller gentlemantv, om man vil. Det er ikke lige så stabilt som en fast stilling ved et stort arkitektfirma, men i det mindste undgår man døden ved kedsomhed. Og det er mere indbringende, ikke mindst. Ah, det søde liv for Oscar. Man må elske det, for fanden.

Elsk det, mumler jeg til mig selv og banker på døren.

Det er bedre end at være dentalspecialist. Klokken er et, og jeg står på ottende etage af et højhus midt i byen, med udsigt over hele myretuen. Bedre end at sidde ved skranken. Hele bygningen er under renovering, så man er nødt til at bruge den udendørs trappe for at komme op. Jeg føler mig en smule træt, som en samlebandsarbejder fem minutter i fyraften. Rutine, rutine. Blah blah blah. Jeg har stjålet diamanter for fem millioner fra mine kumpaner, og det hele føles så trivielt. Den snigende kedsomhed truer med at ihjelslå vor helt.

Er jeg ond?

Selvfølgelig ikke. Jeg kan bedre lide at kalde mig for gourmet. En kender med appetit på livet. Det smager af triumf. Jeg har smagt det meste indtil videre og klaret skærene; fra rigmandssøn til falleret kasinovrag til lykkeridder til forbryder. Altid ovenpå i forhold til tuens små myrer, og så alligevel nødt til at spille spillet. Åh, hvor jeg dog trættes af dette morads af ligegyldigheder. Hvor jeg dog væmmes ved folk som Tango og Bravo, ved disse smålige mennesker som ikke kan se længere

end til næsetippen. Ubegavede, viljeløse robotter. Er det alternativet? Ellers tak, så hellere dø med støvlerne på i et storslået festfyrværkeri. Er det slemt? For mig er det ikke engang et valg. Det er kvintessensen af Oscar. Lad os komme videre...

Papa og kuppet

Vi har allesammen kodenavne. Efter sigende skal det beskytte os mod hinanden og politiet. Jeg er ikke længere Jeroen men Oscar, chefen er Papa. De andre er Zulu, Tango, Bravo og Mike. Det er åndssvagt, og ingen kender rigtig hinanden. Ingen har nogensinde mødt Papa, og Papa kender ikke os. Vi passer bare vores arbejde. Sådan har det kørt de sidste to år, uden gnidninger af betydning. Indtil for otte dage siden.

Papa handler på et tip fra superinformeren Foxtrot. En slags grå eminence i forbryderverdenen, sådan én der altid har fingeren på pulsen men som ingen nogensinde møder. Det er et job hos en jødisk juvelér. Sjovt, tænker jeg. I teorien: Vi kidnapper ejeren hjemme, bringer ham til butikken, får ham til at åbne låsen til det

Bergsteins Juveler

Zulu sidder ved rattet, Mike og Tango knævrer som sædvanligt omme bagi. Bravo kigger sig over skulderen for jeg ved ikke hvilken gang. Han sveder og der lugter frygtelig dårligt i bilen, og de to elitesnakkere larmer, mens jeg gennemgår planen. Ikke vores plan, men min plan. Så ankommer vi til jødens villa, ringer på. Mike stikker en pistol i munden på den aldrende herre i slåbrokken og tager ham med. Kører til forretningen, hvor der venter de andre en overraskelse. For da vi allesammen braser ind klokken halv tre om natten, sidder de øvrige ansatte og spiller kort - midt i forretningen.

Mike råber til Tango at vi må nakke alle, men jeg ved at det er damp. Tango er af den gamle garde, Mike har ikke hvad der skal til. Man kan stjæle for millioner og slippe afsted med det. Man kan ikke begå massakre og leve lykkeligt til sine dages ende.

Folk bliver gennet ned på gulvet, mens Bergstein hulker og lyver. Men jeg har ikke noget andet pengeskab. Der er kun det, og det bliver tomt hver dag. Pis med ham, den gamle gnier. Jeg leverer et spark til herrens popo som kan mærkes, og juveleren får tungen på gled. Et minut senere har vi den sorte fløjlspose, og Tango sætter sig for at studere indholdet. Øjeblikket er nu, tænker jeg. Øjeblikket hvor alt kan splintre og genopstå. Så bryder helvede løs.

Ah, livets små tilfælde... De få situationer hvor der for en gangs skyld sker det, som var mindst ventet. Hvem kunne for eksempel have forudset at en patruljevogn var i nærheden af Bergstein Juveler lige netop den aften? (det kunne jeg ikke) Og hvem kunne have forudset at én af juvelerbutikkens ansatte skulle beslutte sig for at lege helt? (det kunne jeg)

Sirenelarm udefra, og jeg tænker et splitsekund at vi måske skal droppe den store plan. I samme øjeblik springer Peter frem mod mig, vælter ind over det bord hvor Tango sidder. Det hele braser sammen. Tumult. Jeg brydes et sekund med Peter, slår ham så hårdt med pistolen, han smadrer ind i en glasmontre, vakler baglæns og sidelæns og falder om, Tango rejser sig forvirret op, må fiske den sorte fløjlspose op fra gulvet, nærmest inde under Peter. Og så er vi dem der er skredet - ud af bagdøren. Så du kortet forsvinde? Ha, lige så let som at snyde i poker.

“Var diamanterne ok?” brøler Mike da vi får sat os ind i bilen og Zulu trykker på speederen.
 “Ja, de var gode nok”, svarer Tango.

Magi for åbent tæppe...

Tango

Old-schooler, skrantende. Crewleder siden Travolta greasede Olivia. Måske længere. En solid type, men ikke for klog. Snak om computere og han er stået af for længst; snak om medicin og han kan recitere apotekets samlede varekatalog. Han har noget med ryggen, siger han. Han er nødt til at tage medicin. Han er ved at få det bedre. Underspiller han eller dækker han over at han er på vej ned? Hør hans moralprædikener over for Mike og tag et snus: Der stinker af magtkamp.

Måske er han nu ikke så tilforladelig endda, den gamle. På det seneste har jeg lagt mærke til at han samler. Det er bare en fornemmelse, men alligevel. Et klik fra et

fotoapparat her, en kassebon fra et indkøb dér, planer og papirer ryger ned i hans mappe og dukker aldrig op igen. Jo, han samler. De andre har måske ikke set det, men det har jeg. Hvad betyder det? Godt er det ikke.

Tilbage til biljagten

En anden stor sandhed om tilværelsen: Selv det uventede kan være så uendeligt trivielt. Vi kører væk fra juveléren. Så skrider en blå-hvid bil om hjørnet, og sirenerne skriger igen. Zulu hamrer på speederen og kører frem for rødt, rødt, orange, grønt, rødt igen, drejer til højre, til venstre. Det her er ikke en del af planen, hverken min eller vores. “Vi er nødt til at lade bilen ligge”, råber Tango hen over støjen fra dækhvin og motorer og sirener. “Vi går hver til sit og mødes det sædvanlige sted om seks timer. Mike, du tager stenene.” Zulu drejer om et hjørne, et til, videre frem, drejer igen, stopper, og alle stiger ud. Jeg tænker at jeg er træt og skal huske at aftale tid hos frisøren, vi hører sirenerne bag os og pludselig er folk spredt for alle vinde. Jeg tager turen op ad en brandstige og flygter ud i natten, ender på en chiq café hvor jeg drikker to caffè latte og spiser scones, mens jeg læser en artikel i avisen om en af min fars venner der har begået selvmord.

Mike

Det dummeste svin i truppen. Mike er handlingens mand, og han har aldrig lagt skjul på at han vil køre showet. Magt er Mikes trip, og snart må vi alle tage stilling til om vi vil bakke op om ham eller holde os til go'e gamle Tango. Personligt kunne jeg ikke være mere ligeglad med om det er den ene eller den anden idiot, der hiver i tøjlerne. Men Mike er opportunist; Han er til at slå en handel af med så længe han får sit. Sådan fungerer Tango ikke, og det gør at jeg lægger min indsats på det dumme svin. En tidlig morgen efter et sent, sent planlægningsmøde fortalte han mig faktisk helt åbent i

sin beruselse at han vil være kalif: "Det er et spørgsmål om os eller dem, Oscar. Os eller dem. Tango er den vigtigste, men revolutionen er først fuldført når også Papa har bidt i græsset og overgivet sig til den ny musik." Selvhøjtidelige nar. Men man må da sige at han går efter guldet.

Og så er der... noget andet. Samme morgen spurgte han: "Er du i familie med de dér Zeldorf? Jeg så et billede i denne her avisartikel, og det lignede altså dig." Der var ingen grund til at benægte det. Jeg håbede egentlig Mike var for fuld til at huske noget af det senere. Men det giver mig desto mere grund til at satse mine penge på ham. Hold dine fjender tæt på dig, soldat!

Klokken elleve

Klokken er elleve om formiddagen. Vi står i en anonym parkeringskælder og ser trætte ud. "Nogen problemer?" spørger Tango. Bravo kæderyger og mumler noget om at han bare vil hjem. "Det her var dråben", siger Mike og stirrer på os andre. "Forpulede amatør", siger han henvendt til Tango. "Giv mig stenene i stedet for at brokke dig, mand", svarer Tango. "Zulu, du afleverer til Papa. Vi mødes ikke foreløbig."

"Er der noget galt?" spørger jeg Bravo da vi sammen går ud af parkeringskælderens. Jeg vælger mine ord med omhu, opmærksom på at Bravo skal have alt skåret ud i pap: "Se lidt lyst på tingene. Vi klarede skærene, og nu skal vi fandeme bare dase. Livet er skønt!" "Jeg tvivler", svarer Bravo og bider negle. "Det her holder ikke længere, for helvede", fortsætter han. Bravo er den hellige slags, én af dem som tror på retfærdighed og nydelse efter ydelse. Han ligner én der er klar til at gå på barrikaderne for gud ved hvilken sag. Der er altid en sag.

Bravo

Jeg ved at han har været inde og sidde for et eller andet. Han har eksfangens paniske øjne og den paranoides hurtige bevægelser. Han minder i udpræget grad om en rotte. Jordbunden, simpel og beskidt. Bravo har været med i loopet siden ruder kongen var knægt, og det skulle ikke undre mig om han drak fredagsbajer med Papa

hver uge - trods alt hemmelighedskræmmeriet. Noget må manden for helvede da vide.

Og så er han i øvrigt hellig som en munk. Måske kommer det af at sidde inde. Millimeterdemokrat med salomoniske tendenser, det hele målt op i småpenge og minutter. Hvis ikke han var så patetisk og blottet for ryggrad, ville jeg være bekymret. Det skulle ikke være første gang en hellig moralist løb med kassen eller gik over til fjenden.

Efter

Sådan går det for sig at vi stjæler diamanter som ikke er diamanter. Peter arrangerer den hyggelige kortaften i butikken, bytter under al virakket hos juveleren den sorte fløjlspose ud med en anden, og den pose der nu har skiftet hænder fra Tango til Mike til Zulu til Papa indeholder kun så gode efterligninger som min bror nu kunne magte. De er temmelig gode. Efter kuppet mødes jeg med ham, og vi bliver enige om at skjule diamanterne sammen og først grave dem frem når der er gået et par måneders tid. Tror jeg på noget tidspunkt at vi kan slippe afsted med det her, sådan uden videre? Tja. Livet går videre, i ring og i ring.

Indtil i går, kun halvanden uge efter kuppet. Jeg er begyndt at kede mig igen og overvejer at brænde et par hundrede tusinde af for sjov. Jeg slår terninger om hvorvidt jeg skal veksle et par diamanter til kontanter, skal røvende min bror, skal flygte til Caraibien eller bare skal bestille kinesermad og holde lav profil. Men Papas stemme i telefonen varslar dystre tider: "Hastejob i morgen, klokken et. Videre instrukser når du ankommer. Gør det her for mig!" Gør hvad, tænker jeg. Hvorfor nu? Det stinker langt væk af loyalitetstest, men jeg har ikke andet valg end at dukke op og parere ordrer.

Zulu

Kulien. Zulu har aldrig rigtig været en del af truppen. Han kører bilen, afleverer varerne, står for udstyret. Den slags. Zulu er på overfladen som et teenage cykelbud. Her er det I skal bruge, hvordan går det ellers, er alt vel, nej hvor spændende, må jeg se? Spørgsmål på spørgsmål på spørgsmål, det ene mere nævt og tåbeligt end det andet. Jeg tror vitterligt at Zulu synes det er åh så morsomt og spændende, det her. Eller også stikker der noget under.

Nu

Klokken er et, øjeblikket er nu. Det er mig der er den onde bagmand. Den overlegne mesterforbryder der driver gæk med sine kumpaner med livet som indsats. Hidkaldt af den endnu ondere bagmand til gud ved hvad. Et hit? Et bræk? Det er ligemeget. Det eneste der tæller er om jeg er opdaget. Skal det lykkes den sofistikerede tænker at narre de mindre kløgtige og ride mod solnedgangen med en hel pose guld? Jeg kan næsten smage de caraibiske frugter. Man må elske det, tænker jeg, banker på døren og træder indenfor.

Papa

Chefen er en ål, glat og dum. Ingen kender ham, ingen møder ham. Han ringer altid, man ringer aldrig til ham. Han kører sine lyssky affærer ned til forbryderhåndbogens mindste paragraffer. Ingen kender hinanden. Ingen identiteter. Ingen faste mødesteder. Ingen egne våben med på jobbet. Postbokse og bankbokse, ingen private forsendelser. Bla bla bla. Men han leverer stakaterne. Så det eneste dårlige der er at sige om Papa er at han er dum. Og som bekendt er dumme mennesker farlige, fordi deres dumme sind er i fare for at koge over i tide og i utide. Heraf den vigtigste regel overhovedet over for Papa: Tag det roligt. Afvent.

Overblik

Oscar er den fallerede nonchalante rigmandssøn Jeroen Zeldorf, der har måttet gå sine egne veje. Led og ked af livets rutine søger han spænding og udfordring for sig selv i en for ham temmelig forudsigelig verden. Oscar er en aristokratisk arrogant vovehals, en gentlemantyp af den kyniske slags. Sammen med broderen Peter Zeldorf har Oscar byttet diamanter for millioner ud med falske varer. Hvad Oscar egentlig vil med alle pengene står uklart.

Oscar har ikke meget til overs for sine kumpaner i Papas crew. Han hader i særdeleshed Bravos direkte arbejderfacon, mens han beundrer Mikes fanden-i-voldske revolution over for det hele. Oscar ved at Mike kender hans sande identitet, og at det er ekstra grund til at holde den rebelske muskelmand tæt inde ved kroppen. Oscar er parat til at tage løgn, afpresning, alliancer, innuendoer og trusler i brug for at fremme sin egen sag.

Hvis Oscar bliver trængt op i en krog, vil han gøre alt i sin magt for at rette kanonerne væk fra sig. Og i særdeleshed mod Tango, som Oscar ikke har meget til overs for. På det seneste har Oscar bemærket at Tango samler. Hvorfor ved Oscar ikke, men det stinker langt væk. Der er lusk i manegen, og det har Oscar tænkt sig at udnytte hvis det bliver nødvendigt.

ZULU

(jeg sidder bare bag rattet)

1989, New York. Det hele er et spil. Jeg er ham der spiller med ved bordet men har esserne med hjemmefra. Det kræver pokerfjæs, diplomatiske evner, charme og nosser af stål. Jeg er manden med de tusind ansigter. Hr. Jones mandag, doktor Messerling tirsdag, bankassistent Kowalski torsdag. Jeg er ham der stiller spørgsmålene uden at nogen lægger mærke til hvad svarene peger på. Evtigt omgærdet af mystik. Hvem er han, spørger de i hjørnerne. Kender De den herre? Men charmerende er han nu. Jeps, det er mig. Indtil jeg stikker dig i ryggen, dit godtroende fjols. Jeg er chefens højre hånd, men det er der ingen der ved. Jeg er den sære skygge, som du fornemmer men aldrig ser. Alle ser den naive idiot der kører bilen og afleverer varerne uden at fortrække en mine. Kun de færreste opdager at fjolset ved mere om crewet og jobbet end crewet selv. Men der er ingen venner i sådan et spil. Kun modspillere.

Som nu, hvor klokken er lidt i et og vi alle har fået vores kort på hånden. Mine er dårlige i dag: Chefens crew har dummet sig, og nu skal regnskabet gøres op. Jeg er ham der skal svinge øksen over de skyldige. Jeg er ham der er sat til at finde ud af hvem der har stjålet chefens diamanter. Men jeg er også ham der får røven på komedie hvis det går galt. På med pokerfjæset, Zulu. Sidder esserne godt oppe i ærmet?

Crewet

Jeg er masken der dækker masken. En del af maskespillet handler om at beskytte sig selv. Så alle har kodenavne. Jeg er Zulu, chefen er Papa. De andre er Tango, Oscar, Bravo og Mike. Ingen kender rigtig hinanden, og ingen af de andre har nogensinde mødt chefen. Chefen kender ikke engang crewets identitet. Masker bag masker bag masker. Det er fint så længe der er tillid. Men det er lige det der er problemet. I løbet af et enkelt kup er crewet blevet en torn i øjet på Papa. Et skæbnsvangert træk, og brættet ser pludselig anderledes ud. "Man vil mig ondt", sagde han pludselig en dag i telefonen. Dermed er der også nogen der vil mig ondt. Jeg er masken der dækker masken. Kald mig Zulu eller Robert eller Foxtrot. Det kommer ud på ét.

Planen

Jeg er Foxtrot. Papa reagerer på et tip fra mig; hans informer nummer et. Manden uden ansigt, som ingen nogensinde har mødt men alle snakker om. Til crewet fortæller jeg at jeg har drøftet sagen med Foxtrot himself. At det er mig der er Foxtrot ved kun chefen. Nuvel: Det er et job hos en juvelér, fortæller Foxtrot mig efter sigende. Jeg skal bare sidde bag rattet mens de andre gør det beskidte arbejde, får jeg sidenhen at vide af Papa. Crewet skal kidnappe juveleren hjemme sent om natten, bringe ham til butikken, få ham til at åbne låsen til et eller andet hemmeligt pengeskab, snuppe diamanterne og skride. Som sædvanlig under ledelse af Tango, med Mike i rollen som det dumme svin, med Bravo

som den massive arbejder og Oscar som manden med det kølige overblik. Udbytte: fem millioner. Tro mig, jeg fulgte selv kuréren der havde stenene med.

Bergsteins Juveler

Jeg er Zulu, den joviale stik-i-rendreng. Sidder bag rattet, Tango er ved at irttesætte Mike for nittende gang. Det er det sædvanlige magtspil mellem den gamle nar og den unge løve. Oscar siger noget om vejret, mens han kigger på sit smarte ur. Bravo stirrer ud af vinduet, som om han leder efter noget eller nogen derude, tavs. Så ankommer vi til jødens villa. Tango ringer på, Mike

stikker en pistol i kæften på den aldrende herre i slåbrokken og tager ham med. Jeg kører til forretningen, som ifølge planen skulle være tom. Det er den ikke. Jeg hører tumult indefra, mens jeg gør mit bedste for at ligne en gut der tager sig en lur ved rattet. Jeg hører Mike råbe noget om at nakke alle. Jeg hører juvelér Ariel Bergstein ynke. Så ingenting. Så kommer Mike til vinduet, og jeg kører bilen om til butikkens bagindgang. Jeg når lige at slukke for motoren da jeg hører sirener, fulgt af råb indefra. Mere tumult og sirenerne kommer nærmere. Så brager bagdøren op, og crewet kommer løbende ud, med Mike i front og Bravo som bagtrop.

"Var diamanterne ok?" brøler Mike da alle er kommet ind i bilen.

"Ja, de var gode nok", svarer Tango. Jeg trykker på speederen uden at stille spørgsmål.

“Hold kæft hvor er du dog tung i røven, Bravo”, vrissende Mike. “En eller anden dag kan du sgu få lov til at blive til politiet kommer og happer dig. Og hvem fanden var ham hverdagshelten?”

Jeg sømmer speederen til gulvet og drejer om et hjørne, et til, et til, væk fra juveleren. Så skrider en blå-hvid bil ind bag mig, og sirenerne skriger igen. Uden at fortrække en mine trykker jeg på speederen og kører frem for rødt, rødt, orange, grønt, rødt igen, drejer til højre, til venstre. “Vi er nødt til at lade bilen ligge”, råber Tango hen over støjen fra dækhvin og motorer og sirener. “Vi går hver til sit og mødes det sædvanlige sted om seks timer. Mike, du tager stenene.” Jeg drejer om et hjørne, et til, videre frem, drejer igen, stopper, og alle stiger ud. Jeg kan ikke lade være med at føle mig som en helt i en TV-serie, og så er folk pludselig væk. Jeg løber ned ad en gyde, kaster mig ind i den første den bedste taxa og kører til havnen. Der ringer jeg chefen op fra en boks og fortæller at alt er ok, trods noget tumult og en hektisk afslutning. Så sætter jeg mig på en bænk og indøver fem gode afvæbnende anekdoter. Hvorfor spørger jeg så meget? Jo, se... Derefter skifter jeg tøj og checker et tip om en sending våben, som viser sig at være et fupnummer.

Klokken elleve om formiddagen står vi alle fem i en anonym parkeringskælder. Jeg er igen Zulu. Bravo ryger smøger og kigger sig flygtigt omkring, de andre ser bare trætte ud. “Nogen problemer?” spørger Tango.

“Det her var dråben”, siger Mike og stirrer på os andre. Jeg bemærker at han har blod på ærmet. Bekymrende. “Forpulede amatør”, siger Mike henvendt til Tango. “Giv mig stenene i stedet for at brokke dig, mand”, svarer Tango. “Zulu, du afleverer til Papa. Vi mødes ikke foreløbig.” Jeg nikker, spørger hvad fanden der egentlig skete inde i den butik. Sådan, henslængt. Jeg opsnapper noget om nogle sælgere, der ikke skulle have været til stede,

om et håndgemæng mellem Oscar og en af de her sælgere, om ting der blev smadret. Mike er rasende, Tango vist nok lidt pinlig. Jeg får den lille sorte fløjlspose med de dyrebare sten, og så går vi hver til sit. Jeg tager elevatoren op, finder den første telefonboks, ringer til chefen. Får besked om at lægge diamanterne til ham i den sædvanlige boks. Det gør jeg, tager så hjem og indstuderer afvæbnende smil og kropssprog. Det brede nonchalante drengerøvssmil, den afslappede hænderne-i-lommerne ludende positur der siger hey, jeg er cool, jeg ta’r det roligt.

Stormvejr i sigte

Jeg er Zulu, og der er slet ikke noget der er cool.

Tre dage senere modtager jeg et brev: “Diamanterne er falske. En i crewet må have byttet dem ud med de rigtige. Må skille de rådne æbler fra de gode. Forbered dig på en specialopgave. Afvent videre. P” Jeg kan ikke sige at det kommer som den helt store overraskelse. Det lå vel nærmest i luften at sådan noget ville ske før eller siden med de drenge. Jeg sukker, går ned i kælderen og begynder at træne mine evner med en semi-automatisk pistol. Alt det spild af liv, tænker jeg og griner. Hvem der end har gjort det her skulle nok bare have holdt nallerne for sig selv. Hvis der overhovedet er nogen der har gjort det... Da jeg først har tænkt den tanke, kan jeg ikke slippe den igen. Dårlig hånd, Zulu. Dårlig hånd, Foxtrot.

Så er det tirsdag og Papa klager sin nød i telefonen: “Gør det her, Zulu. Jeg har ryggen mod muren.” Gu’ har han ej, den gamle. “Det handler ikke længere om diamanterne, Zulu. Hvis du finder frem til tyven giver jeg dig gerne halvdelen. Eller dem allesammen, for den sags skyld. Nej, det handler om moral. Forstår du? Moral, og sammenhold.” Klart, moral, tænker jeg og storsmiler. Det handler om hævn og pension, gør det, og jeg skal være Papas dræberengel. Men hvad er det der skal hævnes, tænker jeg. “Hvad er det præcis du vil have jeg skal gøre?” spørger jeg til sidst.

“Jeg vil have at du skal mødes med crewet på falske præmisser, som jeg arrangerer. Jeg vil samle dem igen under dække af endnu en opgave, med så kort varsel som muligt. Når de er samlet uden at vide hvorfor, da skal du afdække de sande ansigter bag maskerne. Og når du finder ham der har stjålet mine diamanter, så skal du slå ham ihjel. Helst bede ham fortælle hvor diamanterne er først, men ellers bare slå ham ihjel. Jeg vil se blod.”

Hvordan fanden havde han forestillet sig at det skulle gå for sig? Måske det gamle trick virker: Destabilisere drengene så meget som muligt, lyve og bedrage og få dem helt ud i tovene, dér hvor diamanter for fem millioner ikke betyder noget længere. Måske skal der bare sædvanlige joviale spørge-Zulu til. Måske noget andet. Måske er det juveleren der har røvendt dem. Måske er det chefen. Hey, måske er det i virkeligheden Foxtrot Papa er blevet bange for. Måske er jeg blevet manden der ved for meget. Måske... Lort. Nå, de mistænkte:

Tango

Crewets leder siden ruder konge var knægt. Tango har længe haft stærke smerter i ryggen og har taget så meget smertestillende medicin at jeg tror han er blevet afhængig. Han er ofte sløret, langsom eller forvirret, og det går ud over arbejdet. Jeg ved ikke hvordan han håndterer de andres bebrejdende blikke, men jeg ved at Tango har et ry at reparere. Eller har han allerede opgivet og er gået efter guldet?

Det må være en hård erkendelse at indse at det hele er ved at være forbi. Og jeg kan ikke lide hans hovne stil. Det dér jeg-alene-vide pis kan han godt stoppe op hvor solen ikke skinner. Se tingene i øjnene, mand: Du er færdig, og hvis du ikke selv erkender det, så ender det med at gå ud over os allesammen. Måske er det allerede gået ud over os allesammen.

Tango og Mike er i øvrigt hinandens værste fjender. Tango er af den gamle garde, Mike er ung og fremadstormende. Mens Tango støtter sig til Bravo, har Mike mere og mere allieret sig med Oscar.

Mike

Det absolut dummeste svin i truppen. Mike er opportunist til fingerspidserne, selvom han selv har et andet syn på det. Men det er ikke til at tage fejl af: skydegal, rundsave på albuerne, kniv i støvlen og en kæft som en diktator. Handlingens mand, ikke moralens vogter. Han har fortalt alle der gider høre på det at han går efter at detronisere Tango. Men vil han nøjes med det?

Når man er dum nok til at vifte med våben på offentlige steder og få blod på ærmet på upassende tidspunkter, er man også dum nok til at tro at man er verdens hersker. Spørgsmålet med Mike er om han er til at holde i bås og til at stole på, eller om han er fuldstændig utilregnelig. Kan han have taget af kassen for at finansiere sin egen revolution? Kan revolutionen overhovedet stoppes?

Oscar

Født med en sølvske i munden, har siden hen mistet det hele. Oscar er et sjældent tilfælde; en overklasseknægt

der røver banker fordi han kan. Eller fordi han keder sig, eller fordi han har spillet alle pengene op. Det er svært at vide med Oscar. Hans vanlige arrogance skjuler hans motiver. Oscar er så højrovet at det gør helt ondt. Men han har en vis charme, det må man give ham. Spørgsmålet er: Kan Oscar have stjålet stenene fordi han er økonomisk rabundus? Eller måske fordi han bare kan?

Bravo

Med Bravo er der ikke så meget at regne ud eller fortolke. Bravo er en simpel mand, der for det meste parerer ordrene og holder sin kæft. Han har siddet inde i seks lange år, og efter sigende er han blevet lidt... sær af turen bag tremmerne. Bitter, hører jeg. Jeg ved samtidig at den dér fængselstur til dels skyldtes Papa. Hævn? Løn som forskyldt? Manden er i hvert fald blevet hellig som en frelst munk. Optaget af at alt skal være fair og retfærdigt. En fornærmet skoleunge der ikke har fået nok opmærksomhed, eller en retscaffen arbejder der står fast på sit? Det er et spørgsmål om perspektiv. Men det ville være interessant at finde ud af hvor langt Bravo egentlig vil gå i sit fairness-korstog.

Mig selv

Manden med de tusind masker. Foxtrot i skyggerne, Foxtrot når der skal handles. Zulu i det åbne, når der skal gøres noget for chefen: den joviale spørge-jørgen, der bare aldrig rigtig fatter sammenhængen. Jeg holder mig i arbejdets periferi uden at få beskidte fingre, måske fordi jeg er en tøsedreng. Jeg snakker udenom når jeg bliver spurgt om noget relevant, men fortæller i vidder og bredder når jeg bliver spurgt om noget ligegyldigt. Fordi jeg er den der henter og bringer, er det selvfølgelig nærliggende at tro at jeg er tæt på chefen. Jeg er tættere på end nogen tror, og det er mit ømme punkt. Crewet må aldrig tro at jeg er Papas højrehånd, og derfor brokker jeg mig over hans valg så tit som muligt. Dårilige kort: At få et ultimatum fra en magtfuld paranoid bagmand om at finde en synder uden at vide om man selv er købt eller solgt, og uden at have det mindste gram bevis.

Den store plan

Ordreerne er klare: Åbn tasken fra chefen når alle er samlede. Spil på usikkerheden ved at ingen ved hvad de er hidkaldt til. Drej diskussionen ind på kuppet og grav, grav, grav. Opfind virkeligheden selv, gør hvad der skal gøres for at finde frem til sandheden. Men der er måske ingen sandhed, og det ændrer spilllets regler. Hvis det forholder sig sådan, så er der kun én løsning: At opfinde en sandhed som chefen kan lide. Det handler om at komme ud af det her med mindst muligt tab. Vælg dine våben med omhu, men vær parat til at bruge hele arsenalet. Der er aldrig nogen der har påstået at det var et fair spil...

Nu

Klokken er lidt i et. Jeg står med en overraskende let taske i hånden i en halvtom lejlighed og venter på at spillet skal begynde. De andre tror hver især at de er blevet inviteret alene, uden at vide til hvad. Et hit? Et bræk? De lugter formentlig den underliggende loyalitetstest. Jeg er den mesterlige ræv, der skal drive gæk med dem. Den geniale Hercule Poirot, der skal finde forbryderen blandt de mistænkte. Bevæbnet med chefens tiltro (?), fantastisk vid (?) og verdens fucking dårligste hånd. Det er et mareridt.

Papa

Chefen er en mørk og dyster skygge. Ingen kender ham, ingen møder ham. Han ringer altid, man ringer aldrig til ham. Han kører sine lyssky affærer ned til forbryderhåndbogens mindste paragraffer. Ingen kender hinanden. Ingen identiteter. Ingen faste mødesteder. Ingen egne våben med på jobbet. Postboks og bankboks, ingen private forsendelser. I den forstand er Foxtrot privilegeret. Jeg kan både ringe og mødes med ham om nødvendigt, men gør det sjældent. Jeg er bange for ham. For Papa er ikke helt som han har været. Han er mere indelukket, mere mistænksom over for selv de mest ubetydelige detaljer. Det er alderen, måske. Men jeg bryder mig ikke om hans nye sortsyn. Det lugter af pension, og pensioner er farlige i forbryderbranchen. Forleden talte chefen over sig: "Jeg overvejer at rykke teltpælene op og rykke til Californien. Mere fredeligt dér. Men hvad skal jeg gøre af alt det her i New York?"

Måske brænde alle broer. Måske finde en afløser til tronen. Lige meget: Jeg skal finde den skyldige i det her. Eller, lad mig rette det til: Jeg skal finde en skyldig. Nogen dør i dag, og det bliver fandeme ikke mig.

Overblik

Zulu er Foxtrot, begge er gamblere. Foxtrot er Papas højrehånd og en mytisk figur i forbrydermiljøet, så tæt inde på livet som man overhovedet kan komme bagmanden. Skyggen med kontakterne, med flair og fornemmelse for alt hvad der går for sig af ulovligheder i det store æble.

Zulus rolle er en anden: I flere år har han været chefens øjne og ører i Tangos crew. Her spiller han altid en perifær rolle som jovial og ligegyldig stik-i-rend-dreng eller chauffør. Men det er et farligt spil, for Zulu er både en del af crewet, og så alligevel ikke. Nødt til at stille de farlige spørgsmål så han kan få overblik, men må samtidig bevare paraderne oppe. Crewet må aldrig vide at han er Papas mand. Og ingen må nogensinde vide at Zulu og Foxtrot er den samme person.

Nu har Zulu fået til opgave at finde den der har stjålet Papas diamanter og slå vedkommende ihjel - med eller uden de andres hjælp. Men Zulu er i knibe. Han står uden konkrete beviser, med en gradvist mere paranoid boss der ånder ham i nakken. Papa vil se blod, uanset hvad.

TANGO

(jeg er paa toppen igen)

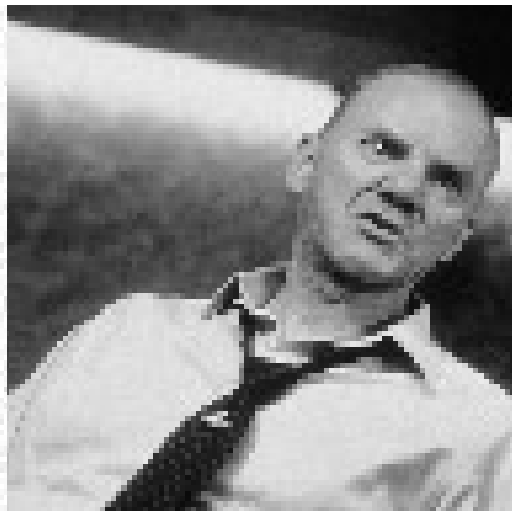
1989, New York. Jeg er tilbage på toppen. Sådan da. Og på toppen har jeg tænkt mig at blive. Den klassiske leder genfødt gennem ildåb, en lang periodes smertefuld sygdom. Jeg er alt hvad man kan forvente af et overhoved; taktisk begavet, direkte, handlekraftig, loyal... Og... Hvor var jeg.... Nå ja, altså: Jeg har godt nok måttet fylde mig med stærke... smertestillende... Men jeg er på vej op igen. Min ryg gør ikke så ondt længere, jeg er holdt op med at ryste på hænderne. Frisk som en havørn og klar til at æde hele verden. Bare fordi man har rundet de... halvtreds... er man ikke færdig i branchen. Der er ingen der skal forsøge at erstatte Tango.

Klokken er ti over et og jeg står på ottende etage af et højhus. Hele bygningen er under renovering, så man er nødt til at bruge den udendørs trappe for at komme op. For tre minutter siden stod jeg på fjerde og prustede som en pensionist der har løbet marathon. Tog to piller og en smøg, og nu går det fint. Tænker loyalitetstest chefen er ude på at se om jeg er tilbage og klar det her skal bare køre efter planen ingen panik ingen... Ingen... problemer... Bare... Jeg banker på døren.

Papa og kuppet

Kodenavne er et nødvendigt onde. De beskytter os mod hinanden og politiet. Sådan har det altid været, og sådan er det bedst. Jeg er Tango, den store chef er Papa. De andre er Zulu, Bravo, Oscar og Mike. Vi kender ikke hinanden, og ingen af os har nogensinde mødt Papa. Lige efter bogen, rent og... ja, og et eller andet. Ellers passer vi bare vores arbejde og holder vores kæft, spiller vores respektive roller. Sådan har det kørt siden jeg blev leder for crewet for år tilbage, uden gnidninger af betydning. Indtil jeg blev syg. Det var vel stress, eller overanstrengelse, eller hvad ved jeg. Jeg fik smerter, jeg tog mange piller, jeg tænkte måske ikke helt klart i en periode. Det var skidt, jeg skulle have trukket mig fra vores jobs i den tid, men sket er sket og nu har jeg det bedre. Virkelig! Det var i hvert fald ikke pillernes skyld at kuppet gik galt.

Kuppet: Papa handler på et tip fra legenden Foxtrot, manden med de tusind ansigter. Foxtrot er sådan én man taler om men aldrig møder. Og Papas adjutant, i øvrigt. Det er et job hos en juvelér. Jeg lægger de overordnede linjer: kidnapper manden hjemme sent om natten mens familien gloriøs på søjler i Washington. Bringer ham til butikken, får ham til at åbne låsen til det hemmelige skab som Papa ved han har, snupper diamanterne og skrider. Udbytte: fem millioner, så let som at klø sig i nakken. Men Mike vil det anderledes. Kidnapning er for besværligt, hvorfor ikke bare sprænge det hele i luften, hvad hvis der er nogen i butikken. Selvfølgelig har Mike noget at indvende; Det har han altid. Det er derfor han

skal holdes i kort snor, det væsel. Det er mænd som Mike og Oscar der tvinger mig til at passe på mig selv.

Forsikringen

Papa havde ikke klaret sig i branchen så længe hvis han havde været dum. Så jeg må antage at Papa er klog. Kloge mennesker følger deres ansatte. Kloge mennesker skifter ud blandt de ansatte når der er problemer. Men kloge forbryderbosser har det med at skifte temmelig kontant ud. Ikke noget

med tre måneders varsel. Så derfor må man være snu. Det handler om at kende sine gløder og fornemme om de udvikler sig til brand. Hvis der er en risiko for det, er der kun én vej: konfrontation.

Mike er gnisten der antænder gløderne. Jeg ved at han vil stjæle tronen fra mig. Jeg ved at han leder efter huller, fejl, mangler, og at han vil sladre hvis jeg træder en millimeter ved siden af. Det er ikke fair, men sådan er loopet i branchen. Det er vind eller forsvind. Så den kloge tager sine forholdsregler. Samler ind til en forsikring, i mit tilfælde. Kasseboner, fotos taget i det skjulte efter et røveri, videoovervågningsbånd fra den sidste bank eller det sidste postkontor, små notater, personlige breve, fingeraftryk... Det ligger allesammen i en boks, gemt sikkert væk, og jeg får mere og mere gods til samlingen for hvert kup, hvert møde, hver telefonsamtale. Det er ikke afpresningsmateriale, end ikke en trussel. Det er en forsikring mod mytteri. Ringer jeg ikke til min fætter Rick hver den første i måneden, så ruller lavinen, og pakker med alle mine godter lander på de føderale blodhundes bord.

Mike

Et levn fra yuppie-generationen. Dumt svin, alt for skydeglad, rundsav på albuerne, kniv i støvlen, kæft som en diktator og forstand som en sølvfisk. 100% forræderisk amoralsk opportunistisk kyniker. Han promoverer sig som handlingens mand, men han har det hele i munden når det kommer til stykket. Han tror han kan være med dér hvor det sner, men Mike er intet andet end en andenrangsbulle med ambitioner. Gør som jeg siger, eller jeg... slår. Til grin. Det eneste positive at sige om røvhullet: Han er i det mindste konsekvent.

Jeg er en tolerant sjæl. Men noget ukrudt skal bare slås ned, uden eftertanke og uden pardon. Hvis jeg bare havde krudt i kanonen til at vise chefen hvad Mike er for én...

Bergsteins Juveler

Rollerne er fordelt. Zulu sidder ved rattet, Oscar studerer sit ur (det er et dyrt et), og for nittende gang i dag må jeg irettesætte Mike. Så ankommer vi til juvelerens villa, ringer på, Mike stikker med vanlig tæft en pistol i kæften på den aldrende herre i slåbrokken og tager ham med. Vi kører til forretningen, klokken er halv tre. Men da vi braser ind, sidder de øvrige ansatte og spiller kort - midt i forretningen! Ikke en del af planen, og hvordan fanden skulle jeg have vidst det? Jeg... Jeg stivner måske et øjeblik, mens jeg tænker slagplanen igennem. Mike råber til mig at vi må nakke alle. Idiot. Selvfølgelig kan man ikke bare nakke en hel butiksfuld sælgere. Jeg sætter i stedet Bravo til at genne folk ned på gulvet og tager mig så af Bergstein.

Juveléren: "Men jeg har ikke noget andet pengeskab. Der er kun det, og det bliver tømt hver dag." Fanden tager pludselig ved Oscar, og han sparker juveleren. Tålmodighed, tålmodighed. Et minut senere har jeg den sorte fløjlspose og går straks i gang med at studere indholdet. Altid bedst at checke varerne på stedet, så man ved man ikke bliver snydt. Frem med luppen, men det er svært at koncentrere sig. Folk råber, Mike presser på. Men stenene lader til at være i orden... tror jeg nok... Så lyder der pludselig sirener udefra. Hvor fanden kom strisserne fra? Jeg pakker stenene ind i fløjlsposen i en fart, rejser mig op, måske en lille bitte smule forvirret og underligt svimmel. Inden jeg har fået set mig om springer én af de butiksansatte frem mod Oscar. Skulle Bravo ikke holde dem i skak? De to mænd tumler lidt, butiksassistenten falder ind over bordet, det hele vælter. Mike råber et eller andet om at vi må væk i en fart, hurtigt. Oscar giver den ansatte et ordentlig gok med sin pistol, så han tumler ind i en glasmontre, slingrer, falder om på gulvet. Jeg må nærmest grave den sorte fløjlspose frem fra inde under ham. En eller anden trækker i mig, og så er vi ude af butikken.

"Var diamanterne ok?" brøler Mike da jeg er kommet ind i bilen. Jeg er... forvirret. Bestemmer mig. "Ja, de var gode nok", svarer jeg. Zulu trykker på speederen. Alt er i orden, tænker jeg. Alt er i orden.

Oscar

Født med en sølvske i munden og et kosteskaf i røven. Oscar er ikke rigtig til at blive klog på, sådan én som virker ligeglad med det hele og alligevel ikke. Snobbet til fingerspidserne. Jeg kan ikke just sige at han er min type. Lever det lette liv og morer sig kosteligt på andres bekostning. Jeg frygter at han og Mike er af samme støbning. En dag må jeg prøve at greje ham, så jeg ved hvor jeg har ham. Han er for meget en joker i spillet.

Tilbage til biljagten

Vi kører væk fra juveléren. Så skrider en blå-hvid bil om hjørnet, og sirenerne skriger igen. Zulu trykker på speederen og kører frem for rødt, rødt, orange, grønt, rødt igen, drejer til højre, til venstre. Beslutningstid igen. Jeg er ikke rigtig sikker på noget længere, og det hele svimler. Vejen drejer rundt om bilen, og jeg siger "Vi er nødt til at lade bilen ligge. Vi går hver til sit og mødes det sædvanlige sted om seks timer. Mike, du tager stenene." Hvorfor Mike, tænker jeg da jeg giver ham den sorte pose.

Fordi så har du én at skyde skylden på hvis noget går galt, hvisker en indre stemme som jeg ikke kan lide.

Zulu drejer om et hjørne, et til, videre frem, drejer igen, stopper, og alle stiger ud. Jeg er ikke særlig stolt. Løber væk fra de andre, hurtigt ud på hovedgaden og ind i en biograf, hvor jeg sidder længe og prøver at samle tankerne. Alt er i orden, alt er ok, det er snart overstået, du er tilbage på toppen. Sluger to piller og falder i søvn mens en kvinde stønner på lærredet.

Klokken elleve

Klokken er elleve om formiddagen. Vi står i en anonym parkeringskælder, jeg er lige vågnet, ør i hovedet. "Nogen problemer?" spørger jeg. "Det her var dråben", siger Mike og stirrer på os andre. "Forpulede amatør", siger han henvendt til mig. Jeg vælger at tage bemærkningen med ophøjet sindsro. Jeg er

for træt til andet. "Giv mig stenene i stedet for at brokke dig, mand", svarer jeg. "Zulu, du afleverer til Papa. Vi mødes ikke foreløbig." Er det en god idé at give stenene til Zulu? Er der noget som helst der er sikkert?

"Er der noget galt?" hører jeg Oscar spørge Bravo da de to sammen går ud af parkeringskælderen. Jeg hører ikke hele samtalen, men fanger "tvivler", "holder ikke længere" fra Bravos mund. Fantastisk. Så sætter jeg mig ind i min bil, knipser to fotos af Bravo og Oscar og kører bort. Dagen efter skriver jeg tre siders notater om vores kup mod juveleren, går ned i banken og lægger dem i boksen sammen med de nye polaroider. Til forsikringen.

Bravo

Det er kompliceret med Bravo. Han er lige som mig en slider. Har i øvrigt siddet i spjældet flere år. Meldte sig frivilligt, har jeg hørt. Efter sin tur bag tremmer er han blevet bitter. Fængslet gør noget ved folk, og således også ved Bravo. Bravo er ikke det største lys, men han er god nok. Han har den der dybe moral og ansvarsfølelse der kendetegner gode mennesker. Jeg kan godt lide ham, og vi har god forståelse for hinanden. Jeg er den eneste der ikke træder på Bravo, som støtter ham. Det er vigtigt at være diplomat over for sådan en mand. Særligt over for en mand med en hemmelighed:

Forleden kørte jeg forbi da han gik ind på politiets hovedkvarter. Jeg blev så chokeret at jeg parkerede bilen. Han kom ud bagefter med en fyr i jakkesæt. Jeg knipsede et par billeder, og det viser sig at jakkesætsfyren er en eller anden superstrisser. De to snakkede sammen en kort stund på en café, og så gik Bravo sin vej. Mit bud: Bravo klarede ikke fængslet, og nu

er han fortvivlet, overvejer at gøre noget dumt. Jeg tror nu ikke han er typen der gør noget overilet. Der må immervæk findes en løsning på det her. Helst uden om chefen.

Efter kuppet

Jeg sidder for det meste derhjemme, hvor jeg ser fjernsyn og drikker kaffe. Jeg løber en time om dagen, og jeg har det bedre. Jeg er stadig nødt til at tage pillerne, for smerterne... Ja, det gør i hvert fald ondt. Halvanden uge efter kuppet sidder jeg og overvejer at kontakte Papa. Få ham til at forstå at det hele er ok, at alt er i orden. Og så Bravo bagefter, stille og roligt. Men så ringer telefonen, og det hele er ligegyldigt: "Hastejob i morgen, klokken et. Jeg fortæller mere når du ankommer. Gør det her for mig! Du er den bedste, Tango. Zulu har instrukser med fra mig." Gøre hvad, tænker jeg. Hvorfor nu? Måske er det en test. Chefer elsker at teste. Men alt er jo i orden, for helvede... Eller er det?

Zulu

Kuli. Zulu har aldrig rigtig været en del af truppen. Han kører bilen, afleverer varerne, står for udstyret. Den slags. Jeg fik oprindelig besked fra chefen om kun at give Zulu mindre opgaver, indtil Papa personligt gav grønt lys til andet. Så Zulu er en slags cykelbud. Her er det I skal bruge, hvordan går det ellers, er alt vel, nej hvor spændende, må jeg se? Spørgsmål på spørgsmål på spørgsmål, alt sammen temmelig naivt. Og han skal vel også lære det, om end han burde have lært det for ti år siden. Jeg ved ikke helt hvad vi skal med Zulu, men... ja... det går nok alt sammen.

Nu

Klokken er lidt over et. Det går op for mig at jeg stadig har planerne over sidste kup i jakkens inderlomme (handout). Kort over butikken, navne på ansatte, politiets reaktionstider, distancer og tider, den slags. Havde jeg ikke lagt alt det her derhjemme... Nå... Tilbage på toppen, Tango. Klar til kamp.

Hvis det her er en test, så handler det om at holde sindet i ro, sørge for at alt forløber ordentligt. Fremstå som en ansvarlig leder. Lytte, handle, være på, være stærk. Have moralen med ind... Eliminere.... tvivl... eller... trække... Åbner øjnene og kigger ud over byen, mærker kramper i ryggen. Sluger to piller og tager en dyb indånding. Ellers trækker jeg i nødbremsen. Det er vel det man har en forsikring til. Banker på.

Papa

Chefen er en ræv, snu og adræt og sulten. Han kender sine lus på gangene, gør han. Han holder sine fjender tæt inde på kroppen. Han lytter til sine venner. Han er alt hvad man kan forvente af en grå eminence. Ingen kender ham, og alligevel er hans indflydelse til at mærke overalt. Han kører sine lyssky affærer efter alle kunstenes regler: Ingen kender hinanden. Ingen identiteter. Ingen faste mødesteder. Ingen egne våben med på jobbet. Postbokse og bankbokse, ingen private forsendelser. Jo, chefen ved hvad han laver. Også selv om han heller ikke er ung længere.

Overblik

Tango er den aldrende crewleder, der har været gennem et længere sygdomsforløb. Han synes selv han får det bedre, men han har stadig stærke smerter og klarer sig igennem på et overforbrug af medicin. Tango har brug for at sætte sig i respekt som leder, men han er samtidig klar over at han ikke er helt skarp. Fordi han netop frygter at blive detroniseret, er Tango begyndt at samle ind til sin forsikring: inkriminerende fakta om crewet, fotos og skriftligt materiale. Det er bare en forsikring. For Tango er livet som forbryder blevet en kamp om overlevelse og i særdeleshed en kynisk magtkamp. Modstanderen er Mike, Tangos rival. Ung og fremadstormende, skruppelløs og kynisk. Tangos modsætning i alle hensigter. Sammen med den arrogante livsnyder Oscar danner Mike en farlig akse, som Tango må forsvare sig imod. Blandt andet ved at støtte sig til Bravo. Bravo er god nok på bunden, men Tango frygter at han er ved at røde sig ud i et uheldigt samarbejde med politiet. Tango må for alt i verden hindre en eventuel katastrofe og få Bravo med sig på sin side.

MIKE

(jeg hader tabere)

1989, New York. De bliver altid demoniseret bagefter, men under krigen er der brug for bøddler. Under et demokrati er der brug for ydre fløje, der kan gøre en forskel. Der er altid brug for folk der tør svinge øksen og gøre det der er upopulært. Når man læser om sådan nogle i avisen, så har de altid en eller anden grusom historie bag sig; incest, vold, tragiske dødsfald. Ikke mig. Jeg er bøddel fordi det er det eneste rigtige. Fordi det ikke holder at vente på revolutionen; man må selv begynde den. Hvis det gør mig til et dumt opportunistisk svin, så må det være sådan.

Og nu står jeg her, klokken et, på ottende etage af ydersiden af et forpulet højhus og det blæser. Bygningen er under renovering, så man er nødt til at bruge den udendørs trappe for at komme op. Jeg er kommet her for at ordne noget, men jeg ved ikke hvad. Måske noget upopulært. Måske noget væmmeligt, noget blodigt, noget afskyvækkende. Uanset hvad går jeg ingen vegne uden også at have mine egne agendaer med. Revolutionen Mikeae. Fuck dem alle sammen. Jeg banker på døren.

Papa og kuppet

På jobbet har vi kodenavne. I følge røvhul numero uno beskytter de tåbelige navne os mod hinanden og politiet, og gud ved hvad. Vi måtte i det mindste næsten vælge selv. Så jeg er altså Mike, den store onde bagmand er Papa. De andre er Zulu, Tango, Oscar og Bravo. Vi kender ikke hinanden men snakker sammen som om vi har været kollegaer i årevis. Det har vi for så vidt også. Som regel passer vi bare vores arbejde og holder vores kæft. Det har jeg kunnet leve nogenlunde med, så længe jeg lukkede ørerne for Tango og Bravos forbandede øregøgl. Selv det har jeg kunnet holde ud. Indtil for otte dage siden.

Papa handler på et tip fra den nok så forpulede legendariske Foxtrot, manden med de tusind ansigter og Papas adjutant. Alle har hørt om Foxtrot, ingen har nogensinde mødt ham. Uuuh... Nå, det er et job hos en juvelér. Tango har lagt en fantastisk og ufejlbarlig plan, mener han selv. Intet kan gå galt. Vi skal kidnappe juveleren hjemme sent

om natten, bringe ham til butikken, få ham til at åbne låsen til et eller andet hemmeligt pengeskab, snuppe diamanterne og skride. Som sædvanlig under ledelse af gode gamle Tango med mig i rollen som det dumme svin, med Zulu som den intetanende chauffør, Bravo som ham der pisser i bukserne og brokker sig over arbejdsfordelingen og Oscar som ham der renser negle og holder hovedet koldt. Udbytte: fem millioner. Selv jeg må indrømme at det altsammen lyder tillokkende.

Revolutionen

Jeg må også indrømme at jeg har kigget lidt dybt i flasken på det sidste. Hvad fanden, i vores branche skal der sgu en ordentlig drukatur til i ny og næ. Efter et alt for sent planlægningsmøde sidder jeg og hænger med Oscar, den charlatan. Hører mig selv sige: "De aner ikke hvad de laver. De er blevet for gamle. Tango kan ikke engang stå op, med alle de piller han guffer i sig. Papa bliver mere og mere paranoid. Symfonien skal skrives om, siger jeg dig. Det er et spørgsmål om os eller dem, Oscar.

Os eller dem. Tango er den vigtigste, men revolutionen er først fuldført når også Papa har bidt i græsset og overgivet sig til den ny musik." Og jeg mener hvert et ord, selv om jeg er fuld som en høne. Det her går galt, medmindre nogen gør noget. Medmindre jeg gør noget. Længe leve revolutionen! Håber Oscar støtter den.

Oscar

En kynisk rad, hvis mål med al sikkerhed helliger midlerne. En mand efter mit hjerte. Oscar er godt nok født med en sølvske i munden og et kosteskaft i røven, men det gør ham ikke til en idiot. Faktisk snarere det modsatte. Oscar ved hvad han går efter, og han spiller spillet. Han er ikke til at stole på over en dørtærskel, men han er til at handle med. Så vidt jeg har forstået er han falleret rigmandssøn, der enten har spillet alle gysserne op eller bare er blevet træt af kasinoer. Snobbet til fingerspidserne, men med sans for alt det gode i livet. Jeroen Zeldorf, hedder han guddødemig. Jeg så et billede af ham sammen med far, mor, lillebror og lillesøster i avisen en dag. Familien Zeldorf. Jeg spurgte om det var ham. Oscar sagde ja. Jeg tror ikke han blev glad for

at jeg kender hans navn, men sådan er oddsne når man spiller højt spil. I hvert fald:

Hvis revolutionen skal lykkes, er Oscar en vigtig brik. Han er smart nok til at satse på den hurtigste hest, og han er gal nok til at følge trop. Nå ja, og så kan jeg jo altid true med at give hans navn videre til strisserne eller kidnappe lillesøster.

Bergsteins Juveler

Zulu sidder ved rattet, Tango iredtesætter mig for nitende gang i dag. Jeg skal til at skyde ham da Oscar siger noget om vejret, eller om asfalten, eller hvad det nu er. Bravo stirrer ud af vinduet, som om han leder efter noget eller nogen derude. Så ankommer vi til jødens villa og ringer på. Selvom klokken er halv tre om natten, åbner den gamle nar. Jeg stikker en pistol i kæften på ham, og vi tager ham med - stadig iført slåbrok og søvnige øjne. Vi kører til forretningen, som ifølge planen skulle være tom. Men da vi braser ind, sidder butikens øvrige ansatte og spiller kort - midt i forretningen! Tango Planing vs. tilfælde, 0-1. Jeg kan ikke holde raseriet i mig længere og råber til vores uduelige planlægger at nu bliver vi nødt til at plukke dem allesammen. Jeg ved ikke helt om jeg mener det. Lort. Men selvfølgelig kan man ikke bare nakke en hel butiksfuld sælgere, mener Tango. Det kan jeg vel se er helt hen i vejret. I stedet bliver folk gennet ned på gulvet, mens Oscar og jeg tager mig af herr Bergstein. De skulle sgu have haft en kugle allesammen.

Bergstein ynker: Men jeg har ikke noget andet pengeskab. Der er kun det, og det bliver tømt hver dag. Ha ha, han lyder ikke engang selv overbevist. Oscar giver ham et ordentligt los i røven som kan mærkes hele vejen op ad ryggraden, og et minut senere har Tango den sorte fløjlspose med de gennemsigtige sten. Vor aldrende leder går straks i gang med at studere indholdet, mens jeg spejder ud af vinduet. Tænker at vi skal være

lykkelige hvis vi slipper fra det her. Så lyder de første politisirener, og jeg tuner ind på at få os væk herfra i en fart. Råber til de andre at vi skal ud (nu!) og løber mod bagudgangen. Pludselig springer en af de butiksansatte frem mod Oscar. Åh, disse hverdagens helte. De to mænd tumler lidt og Oscar giver den ansatte et ordentlig gok med sin pistol så han vælter ind over bordet, braser ind i en montre og falder om på gulvet. Tango står som forstenet midt i det hele, høj på piller eller bare senil. Jeg åbner bagdøren, råber til dem hver især at de skal få fingeren ud af røven så vi kan komme videre i programmet. Endelig!

I bilen får jeg pludselig en tvivl. Hvad fanden blev der af stenene? "Var diamanterne ok?" brøler jeg til Tango. "Ja, de var gode nok", svarer Tango og viser mig den sorte fløjlspose. Zulu trykker på speederen, og jeg fortsætter min klagesang, nu til det tungeste læs i hele truppen: "Hold kæft hvor er du dog tung i røven, Bravo. En eller anden dag kan du sgu få lov til at blive til politiet kommer og happer dig." Det mener jeg også. Amatører.

Tango

Ah, mit nemesis, den aldrende leder. Den simple tak-tikker, moralens vogter, det perfekte overhoved for forbryderens fagforening, hvis der ellers var sådan en. Mine damer og herrer; manden som er blevet for gammel til sit eget bedste men hellere vil æde piller end at gå på pension: Tango! (fanfare) Fast inventar i butikken siden ruder konge var knægt, på piller lige så længe, trofast og god og blah blah blah. Alt det her ville ikke være så slemt hvis ikke Tango var så fandens hellig. Hvad er det med gamle mænd? Hvorfor nægter de at erkende at de har udspillet deres rolle? Hvorfor tror de allesammen at de kan blive ved og ved og ved? Manden er jo farlig for sine omgivelser, for helvede. Jeg har endda checket de dér piller han guffer i sig. Brugsanvisninger fyldt med fede ord som sløvende, aktivitetsnedsættende, kan have en let hallucinatorisk effekt, kan bevirke svimmelhed. Manden er et vrag. Så strategien er klar: Tango må ned, om han vil det eller ej. Papa må før eller siden indse at hans crew-leder ikke kan tåle mosten. Og så står jeg parat.

Tilbage til biljagten

Vi kører væk fra juveléren. Så skrider en blå-hvid bil om hjørnet, og sirenerne skriger igen. Zulu trykker på speederen og kører frem for rødt, rødt, orange, grønt, rødt igen, drejer til højre, til venstre. Det er fandeme flot alt-sammen. "Vi er nødt til at lade bilen ligge", råber Tango hen over støjen fra dækhvin og motorer og sirener. "Vi går hver til sit og mødes det sædvanlige sted om seks timer. Mike, du tager stenene." Jeg får lyst til at sige til

den gamle nar at han kan beholde sine forpulede sten selv, men det er der ikke tid til. Tango nærmest smider den sorte fløjlspose i mit skød. Så drejer Zulu om et hjørne, et til, videre frem, drejer igen, stopper, og alle stiger ud. Jeg overvejer at følge efter Tango og bare myrde ham, men gør det ikke. I stedet støder jeg på et narkovrag som jeg banker til ukendelighed. Dumt men tilfredsstillende. Jeg får blod på ærmet. Løber så alt hvad jeg ved, ned ad en gyde, ind i en opgang, op på loftet hvor jeg tager den sorte fløjlspose frem og beundrer de små sten. De ligner glasperler. Jeg ville ikke kende forskel hvis de var glasperler.

Klokken elleve

Klokken er elleve om formiddagen. Vi står i en anonym parkeringskælder. "Nogen problemer?" spørger Tango. "Du mener ud over de glade kortspillere, strisserne og ham dér hverdagshelten?" spørger jeg tilbage. "Fandeme, Tango, det her var dråben", siger jeg og stirrer på alle. De skal vide at jeg ikke er tilfreds, at det her aldrig var sket under min ledelse. "Forpulede amatør", siger jeg til Tango. "Giv mig stenene i stedet for at brokke dig, mand", svarer han. "Zulu, du afleverer til Papa. Vi mødes ikke foreløbig." Så går folk hver til sit. Oscar og Bravo sammen til fods (jeg overhører Bravo brokke sig som sædvanlig), Tango sætter sig ind i sin bil (er det et fotoapparat han har?). Zulu går hen mod parkeringselevatoren. Jeg bliver stående et stykke tid, bobler og syder. På et tidspunkt er jeg alene tilbage i parkeringskælderen. Trækker min pistol og dræber én af kælderens massive søjler, sætter mig ind i bilen og tænker på mord mens jeg kører hjem.

Bravo

Den dumme i flokken, pot og pande med onkel Tango. Bravo parerer ordrer og holder for det meste sin kæft. Når han ikke gør er han heldigvis til at løbe om hjørner med som en ti-årig. Han er sjov at lege med, den lille mand. Jeg ved det, det er ikke pænt, men nogle gange er folk selv ude om det. Hvis man ikke har noget at byde på, må man have selvindsigt nok til at lukke røven og lytte til dem der er klogere. Men Bravo gør det stik modsatte. Han prædiker som en frelst munk. Se: millimeterdemokraten med salomons evige visdom. Manden der forstår at dele en lagkage i fem dele. Se, alle se! Han vogter over moralen, han er retfærdighedens tjener, han taler sandhedens ord med brug af ord på to stavelser højest. He he... Jeg kunne jo gå diplomatiets vej og møde ham på halvvejen. Men ærligt talt: Han er sgu for dum.

Revolution, anden del

I tiden efter kuppet lægger jeg mine egne planer: 1. Tango, 2. Forhandle eller presse Papa til at overgive sig. Jeg tænker på om jeg er en retfærdig bøddel, om revolutionen i virkeligheden er en diktators voldelige utopia. Men der er ingen tvivl. Papa stoler ikke på os længere, Tango har ikke kontrol over noget længere, Bravo kan ikke klare det længere, og jeg selv nægter at tage faldet på grund af andres fejltagelser. Jeg tænker på bare at gå min vej. Ingen behøver at komme til skade, vi kan bare være venner, smil! Ha. Hvorfor skal vi være venner på min bekostning? Nej, jeg nægter at lulle mig selv i søvn som de andre røvhuller. Revolutionens time er nær! Brødre! Ned med pamperne! Så ringer telefonen og revolutionsplanerne må vente. Chefen i den anden ende: "Job til dig, Mike. I morgen klokken et. Du mødes med Zulu, som har videre instrukser fra mig. Det er vigtigt, det her! Det vil betyde meget for mig." Hertil en adresse. Tja.

Zulu

Det borende X. Spørgsmålstegnet der selv spørger og spørger og spørger. Zulu har aldrig været en fast del af gruppen. Han kører bilen, bringer varerne, fragter et og andet, betaler hvad der skal betales og alt sådan noget. Han er en slags privat cykelbud for forbrydere. Jovial helt ned til sokkeholderne og ikke for kvik. Her er det I skal bruge, hvordan går det ellers, er alt vel, nej hvor spændende, må jeg se? Spørgsmål på spørgsmål, det ene mere naïvt og tåbeligt end det andet. Zulu virker som en ligegyldig brik i spillet. Men der er ingen der er helt ligegyldige. Snart bliver det påtrængende at vide om han er revolutionens broder eller fjende.

Nu

Klokken er et. Det kan godt være at det her betyder meget for chefen, men jeg synes sgu det lugter af paranoia. Gik det hele ikke som planlagt sidst? Småproblemer med teknikken? Ja, så må vi sandelig have testet troppernes evner og loyalitet. Det handler for guds skyld om at holde sin egen ryg fri. Sikke noget pis. Hundrede forpulede tester og debile opgaver kan ikke stoppe et godstog. Det er mig der er godstoget. Afgaaaaaang!

Papa

Chefen er en reinkarneret skorpion, krybende og farlig. I et tidligere liv var han nærmere en gorilla. Stor og sikker på sin egen overlegenhed. Holdt sig i lianerne men forstod at tromle igennem når det var nødvendigt. Hans brøl kunne høres over hele byen, men han forstod at beskytte sin flok. Ikke længere. Hvornår tingene ændrede sig ved jeg ikke. Måske gik det en dag op for ham at han også var sårbar. Måske mistede han nogen, som så mange gør i branchen. Han mistede i hvert fald sig selv. Chefen er en skorpion, nu. Ingen kender ham, ingen møder ham. Han ringer altid, man ringer aldrig til ham. Han kører sine lyssky affærer ned til forbryderhåndbogens mindste paragraffer. Ingen kender hinanden. Ingen identiteter. Ingen faste mødesteder. Ingen egne våben med på jobbet. Regler på regler på regler, der bliver gradvist sværere at overholde og finde rundt i, designet til at beskytte ham mod andre skorpioners stik. Papa er blevet en paranoid kujon. Med magt. Det holder ikke.

Overblik

Mike er den kyniske muskelmand, der ser sig selv som et nødvendigt onde. Det eneste alternativ til den sikre afgrund, som Tango og Papa fører crewet mod. Mike er voldelig, aggressiv, engageret, impulsiv, alt i alt fremadstormende. Han er, som han selv beskriver det, et godstog. Og nu har Tango stillet sig i vejen for det tog. Så Tango må af vejen, så Mike kan tromle videre mod tindernes top og Papa. Hvordan Mike skal få detroniseret Papa ved han ikke, men han stræber efter det. Målet helliger midlet.

Det har han fortalt Oscar, sin nærmeste allierede i crewet. Oscar er lige så kynisk som Mike, men på en anden måde. Samtidig kender Mike Oscars rigtige navn, og det giver Mike noget at handle med. Over for Mike står Tango, den aldrende leder som for længst burde have trukket sig. Tango er skrantende, på piller, ufokuseret og dybt konservativ. Så første led i den store revolution er at få stillet Tango i dårligt lys, at få ham til endeligt at give op. På den ene eller den anden måde.

BRAVO

(fair er fair)

1989, New York. Det er ikke fair. Det er bare ikke fair. Faktisk er det så unfair at det gør mig sur. Kald mig bare hævngherr eller jaloux, men det trækker sgu tænder ud at sidde i spjældet i seks år. Man kommer lissom til at værdsætte friheden og retfærdigheden og alt det dér. Specielt når man har taget faldet for en anden. Jeg tog faldet for Papa da han kom i strissernes søgelys. Siden har han levet i skyggerne som sådan en grå eminence. Aldrig nogen der ser ham, ingen der kender hans rigtige navn. Men jeg kendte ham, dengang. Jeg tog faldet for ham. Og nu er der krafteddeme snart nogen der skal danse for mig, på den ene eller den anden måde. Se, det er fair.

Men først er der noget der skal overstås. En hasteopgave for chefen på ottende etage af et højhus. Hele bygningen er under renovering, så man er nødt til at bruge den udendørs trappe for at komme op. Klokken er et og jeg banker på. Det hele stinker tykt af lort og blod, men jeg skal nok sørge for at dele kagen lige. Alle får hvad de har fortjent i dag, ingen tvivl om det.

Papa og kuppet

Vi har selvfølgelig kodenavne. Det beskytter os mod hinanden og politiet, og sådan fungerer det bedst. Jeg er Bravo, chefen er Papa. De andre er Zulu, Tango, Oscar og Mike. Vi kender ikke rigtig hinanden, og jeg er den eneste der nogensinde har mødt Papa, med undtagelse af stik-i-rend drengen Zulu. Men jeg har holdt tæt med mit indtil videre. Ellers passer vi bare vores arbejde og holder vores kæft. Fair er fair, og når det er fair er alt i vinkel, i hvert fald for de andre. Sådan har det kørt siden jeg kom ud for to år siden. Indtil for otte dage siden.

Papa handler på et tip fra den legendariske Foxtrot; manden med de tusind ansigter, som har stået ved Papas side i mange år, og som selv jeg aldrig har mødt. Det er et job hos en juvelér. Vi skal kidnappe ham hjemme sent om natten, bringe ham til butikken, få ham til at åbne låsen til et eller andet hemmeligt pengeskab, snuppe diamanterne og skride. Som sædvanlig under ledelse af gode gamle Tango med opkomlingen Mike i rollen som det sædvanligt dumme svin, med Zulu som den

intetanende chauffør og Oscar som ham der renser negle mens vi andre tager slæbet. Udbytte: fem millioner. I teorien.

En der vil lytte

Det der ikke er fair er at nogen gør alt arbejdet og tager faldet for den onde bagmand, mens han lever fedt til sine dages ende og i mellemtiden forfremmer den ene klovn efter den anden. Jeg spillede med på noderne efter jeg blev løsladt, i håb om noget mere. Eller bare

lidt taknemmelighed, eller en lille bitte smule forpulet retfærdighed. Men der er ingen der lytter til mig rigtigt. Måske Tango. Han er også en af de go'e gamle. Men i hvert fald ikke chefen.

Så derfor har jeg fundet én der vil lytte til mig og som værdsætter mine gode idéer. Han arbejder for en eller anden afdeling af politiet, og han har lovet mig at politiet mægtig gerne vil hjælpe mig. Hvis jeg bare vil give dem Papas hoved på et fad. Jeg har holdt min ryg fri indtil videre, men jeg er fristet.

Er jeg dum?

Det er der nogle der vil mene. De andre er i hvert fald klogere end mig. Men jeg gør mit, og jeg vil fandeme siges tak for det. Jeg har været med i den her båd i lang tid, og det kræver noget af en mand. Så ja, retfærdighed betyder noget. Og de andre skal for helvede lytte til mig, når jeg siger noget rigtigt. Det er som om de har afskrevet at der kan komme gode idéer ud af min mund, og så lytter de bare ikke til mig. Hey, det er altså gode idéer.

Så siger de også at jeg er bange, eller paranoid. Jeg kigger mig hele tiden over skulderen, siger de. Hvem kigger jeg efter? Hvad er jeg bange for? Det ville de vide hvis de var i min situation. Man skal altid være på vagt; Det lærer man når man har siddet i spjældet. På et eller andet tidspunkt bliver man fanget, medmindre man er på vagt eller spiller sine kort rigtigt.

Tango

Crewets anfører, manden med planen og alt det dér. Tango har været fast inventar i butikken lige så længe jeg kan huske. Han er trofast, rar og kvik, også selvom han ikke er helt ung længere. Jeg bebrejder ikke Tango noget - han har altid behandlet folk ordentligt. Og jeg så nødtigt at der skete ham noget skidt. Han har i forvejen haft en masse problemer med sin ryg eller noget. Han har i hvert fald taget medicin længe. Og så står han fast over for opkomlingene Mike og Oscar. Og ikke mindst over for Zulu, den forræder! Jo, Tango er en arbejder lissom mig. Han skal bare ikke stå i min vej, når jeg går efter retfærdigheden. På den ene eller den anden måde bliver han nødt til at indse at Papa og Zulu kører os allesammen i sæk.

Bergsteins Juveler

Zulu sidder ved rattet, Tango er ved at irettesætte Mike for nittende gang. Oscar siger noget om vejret, eller noget andet ligegyldigt. Så ankommer vi til jødens villa, ringer på, Mike stikker en pistol i kæften på den aldrende herre i slåbrokken og tager ham med. Vi kører til forretningen, som ifølge planen skulle være tom. Men da vi braser ind klokken halv tre om natten, sidder de øvrige ansatte og spiller kort - midt i forretningen! Mike råber til Tango at vi må nakke alle, men Tango bevarer overblikket. Selvfølgelig kan man ikke bare nakke en hel butiksfuld sælgere. Jeg går i stedet i gang med at genne folk ned på gulvet, mens jeg råber til dem at jeg skyder dem hvis de ikke gør som jeg siger.

Jeg hører juveléren: Men jeg har ikke noget andet pengeskab. Der er kun det, og det bliver tømt hver dag. Fanden tager pludselig ved Oscar, og han sparker juveléren, et ordentligt los. Et minut senere har Tango den

sorte fløjlspose, og han går straks i gang med at studere indholdet. Jeg tænker på to ting: mange penge og hævn. Måske skulle jeg ringe til strisserne nu og bare få afsluttet det hele? Så lyder der sirener udefra, og inden jeg har fået set mig om springer én af de butiksansatte frem mod Oscar. De to mænd tumler lidt og Oscar giver den ansatte et ordentlig gok med sin pistol. Der er vild tumult, jeg bliver lidt forvirret, og så råber Mike "Kom så, dine fede røv! Skal du stå dér hele natten?"

"Var diamanterne ok?" brøler Mike da jeg er kommet ind i bilen.

"Ja, de var gode nok", svarer Tango. Zulu trykker på speederen.

"Hold kæft hvor er du dog tung i røven, Bravo", vrissir Mike. "En eller anden dag kan du sgu få lov til at blive til politiet kommer og tager dig.

Du skulle bare vide, dit selvsikre fjog. Prøv at provokere mig lidt mere, så skal du se hvem der bliver taget.

Mike

Det dummeste svin i truppen, med rundsave på albuerne, kniv i støvlen og en kæft som en diktator. Mike er efter sigende handlingens mand, og han har aldrig lagt skjul på at han vil være kalif i stedet for kaliffen - altså i stedet for Tango. Jeg ved ikke hvordan han havde forestillet sig at det skulle lade sig gøre. Manden har jo ingen moral! Hvis der er nogen ud over Zulu og Papa der fortjener stikket i ryggen, så er det Mike.

Tilbage til biljagten

Vi kører væk fra juveléren. Så skrider en blå-hvid bil om hjørnet, og sirenerne skriger igen. Zulu trykker på speederen og kører frem for rødt, rødt, orange, grønt, rødt igen, drejer til højre, til venstre. "Vi er nødt til at lade bilen ligge", råber Tango hen over støjen fra dækhvin og motorer og sirener. "Vi går hver til sit og mødes det sædvanlige sted om seks timer. Mike, du tager stenene." Zulu drejer om et hjørne, et til, videre frem, drejer igen, stopper, og alle stiger ud. Jeg løber ned ad en gyde, ud på hovedvejen og ind i et cafeteria hvor jeg sætter mig tungt i en sofa ovre i hjørnet. Enten slår jeg til og fælder det svin som har stjålet seks år af mit liv uden at give tilbage, eller også bliver jeg før eller siden selv fældet. Hvad er mest fair?

Klokken elleve

Klokken er elleve om formiddagen. Vi står i en anonym parkeringskælder, jeg ryger smøger, de andre ser bare trætte ud. "Nogen problemer?" spørger Tango. "Det her var dråben", siger Mike og stirrer på os andre. "Forpulede amatør", siger han henvendt til Tango. "Giv mig

stenene i stedet for at brokke dig, mand”, svarer Tango. “Zulu, du afleverer til Papa. Vi mødes ikke foreløbig.” Jeg forventer hvert øjeblik at strisserne skal komme brasende, kigger mig over skulderen, skodder en smøg mere. Jeg er i vildrede. Der er ikke noget der er simpelt længere.

“Er der noget galt?” spørger Oscar mig da vi sammen går ud af parkeringskælderen.”Se lidt lyst på tingene. Vi klarede skærene, og nu skal vi fandeme bare dase. Livet er skønt!” “Jeg tvivler”, svarer jeg fordi jeg ikke ved hvad jeg ellers skal svare. “Det her holder ikke længere, for helvede”, fortsætter jeg. Sådan noget burde jeg måske ikke sige, men jeg kan ikke lade være. Jeg vil have dem til at vide at jeg er sur. Alt er ikke godt længere. Og bestemt ikke over for Oscar, den nar.

Oscar

Født med en sølvske i munden og et kosteskaft i røven. Oscar er så højrøvet og fissefornem at det gør helt ondt. Evigt nedladende og ligeglad. Jeg har vitterligt ingen anelse om hvad han laver i denne her branche. Måske er det spændingen, måske har han spillet far og mors penge op, måske er han bare ude på at røvre os allesammen. Hvor jeg dog foragter hans type, der lever det lette liv og morer sig kosteligt over andres ulykke.

Det er folk som ham som virkelig burde smage noget hellig retfærdighed. Kan du stadig sno dig udenom når du sidder bag tremmerne sammen med alle psykoerne, hva’?

Efter kuppet

Halvanden uge efter kuppet. Jeg har haft en mareridtsuge, hvor samvittigheden har plaget mig i døgndrift. Tænker på hævn og retfærdighed om dagen, frygter at strisserne skal finde mig om natten. Jeg kan ikke finde ud af hvad der er rigtigt at gøre. Hvis jeg bare kunne få ram på dem der skal rammes. Men så Papas stemme i telefonen: “Hastejob i morgen, klokken et. Jeg fortæller mere når du ankommer. Gør det her for mig! Zulu har instrukser med fra mig.” Gør hvad, tænker jeg. Hvorfor nu? Hvad skal jeg stille op? Knække Zulus fingre, gnækker jeg. Smadre de uhellige og få oprejsning for mange års ydmygelser. Få ren samvittighed.

Zulu

Åh, jeg er jo kun stik-i-rend dreng, lille mig. Gu’ er han da ej. Zulu har ganske rigtigt aldrig været en del af truppen. Han kører bilen, afleverer varerne, står for udstyret. Den slags. Zulu er på overfladen som en slags pizzadreng. Her er det I skal bruge, hvordan går det ellers, er alt vel, nej hvor spændende, må jeg se? Spørgsmål på spørgsmål på spørgsmål, det ene mere naivt og tåbeligt end det andet.

Men jeg ved bedre. Zulu er den største begraver af dem alle. For Zulu er ikke Zulu. Zulu er Foxtrot. Papas højre hånd de sidste mange år og forbryderverdenens absolutte skyggeeksistens. Manden med kontakterne, manden med næse for guld, Papas mand. Ulven blandt lammene. Min politiven viste mig et sløret billede af ham fra et arkiv efter kuppet mod Bergstein. “Kender du ham her?” Har du nogensinde hørt om Foxtrot? Han skulle nærmest være en slags myte, Papas bedste ven og alt det dér. Vi mener at det er ham på billedet. Kender du ham?” Jeg var for lamslået til at sige noget. Det var Zulu på billedet. Zulu er Foxtrot. Her har man stolet på manden i årevis, regnet ham for én af gutterne, og så viser det sig at han spiller dobbeltspil? Spiller han også dobbeltspil mod Papa? Er der bare et gram af sandhed i manden? Nej, sådan noget gør man bare ikke mod sine egne. Foxtrot er ikke en skygge men en mand. Og han skal ned, om det så betyder at jeg skal trække mig selv og alle de andre med også.

Nu

Klokken er et, intet er som det skal være. Jeg er retfærdighedens ene vogter i dette pak af grådige ulve. Min eneste åndsfælle er Tango, selv om det ikke skulle undre mig om også han står for fald. Men hvad nu, Bravo? Skal de allesammen have kniven, så du kan sove roligt? Kan du hævde dig over for dem, så de endelig forstår at man ikke skal spøge med dig? Og hvad går dette pludselige hurlumhej egentlig ud på? Et hit? Et bræk? Det lugter af loyalitetstest. Men er der nogen det er værd at være loyal over for længere? Kald mig bare hævngherrig eller jaloux, men det er på tide at de skyldige smager noget retfærdighed. Lige op i røven.

Papa

Jeg har arbejdet sammen med chefen siden... Ja, lang tid i hvert fald. Kendte ham dengang som en ægte sporhund; loyal og skarp. Han fremstod altid som en fyr med ambitioner, men som huskede de væsentlige regler. Han havde altid været god mod mig, så da han en dag stod for tur i politiets søgelys for et eller andet groft bræk, tog jeg faldet for ham. Mødtes med ham en eftermiddag, fik alle detaljerne på plads, blev lovet guld og grønne skove og gik brødebetyngt til politiet. Seks år i Folsom, tak! Da jeg for to år siden kom ud, havde jeg regnet med en varmere velkomst. Men der gik måneder inden Papa overhovedet kontaktede mig. Da ringede han endelig og sagde: "Tak. Vil du have dit job tilbage?" Det var alt. Jeg bed tænderne sammen og sagde ja. Men det er ikke nok. Det er ikke fair. Papa skummer fløden og jeg har stadig ar fra tæsk, får stadig kuldegysninger som de kolde natte i spjældet. Papa er blevet grådig. Han har glemt den vigtigste regel af dem alle. Hvis du vil have, må du kunne give selv. Nu kan han vente sig noget helt andet...

Overblik

Bravo er den hårdtarbejdende slider, der for otte år siden tog faldet for sin chef, da han var ved at blive afsløret. I stedet meldte Bravo sig frivilligt til politiet og kom til at sidde seks år i fængsel for en forbrydelse han ikke havde begået. Dengang mødtes Bravo ofte med Papa, mand til mand. Ville Bravo kunne finde frem til Papa i dag? Måske, måske ikke. Bravo er i hvert fald begyndt at spekulere på at stikke sin chef til politiet. For Bravo er trådt tilbage i sliderrollen efter endt afsoning - ikke nok tak, ikke nok respekt. For Bravo betyder den slags retfærdighed alt. Men at stikke sine kumpaner? Bravo er ikke sikker på om det er det rigtige at gøre.

I crewet holder Bravo sig til Tango, mens han ikke kan udstå Oscars arrogante facon. Men værst af alle er Zulu, den store forræder. Ifølge politiet er Zulu Papas legendariske skygge, Foxtrot. Bravo har endda et foto (handout) af Foxtrot, og fysiske beskrivelser af Foxtrot afgivet af forskellige politividner. Men over for crewet fremstår Foxtrot som den ligegyldige stik-i-rend-dreng Zulu. I Bravos øjne er Zulu/ Foxtrot ondskabens forlængede arm.

